



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 500/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]; [REDACTED]; [REDACTED]; [REDACTED]; a [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jánom Kasenčákom, Juraja Fándlyho 7, Žilina, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 3/2017 a jeho rozsudkom z 29. marca 2017 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 192/2017 a jeho uznesením z 26. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2018 v elektronickej podobe doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 3/2017 a jeho rozsudkom z 29. marca 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 192/2017 a jeho uznesením z 26. apríla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Ako z podanej sťažnosti a jej príloh vyplynulo, 7. júla 2004 bola na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) podaná spoločnosťou [REDAKOVANÉ], Žilina (ďalej len „žalobca“), žaloba, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti sťažovateľom ako odporcom strpieť vstup žalobcu a vjazd jeho mechanizmov na nehnuteľnosť, ktorá je evidovaná ako KN-E parcela č. [REDAKOVANÉ], orná pôda, a zapísaná v katastri nehnuteľností pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ] na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dotknutá nehnuteľnosť“), s cieľom prevádzky, opravy a údržby nízkonapäťového vedenia vedeného cez túto dotknutú nehnuteľnosť sťažovateľov a zároveň sa zdržať poškodzovania nízkonapäťového vedenia a podporných bodov umiestnených na dotknutej nehnuteľnosti.

Podľa tvrdenia žalobcu bola jeho právnym predchodcom na základe stavebného povolenia z 22. novembra 1965 vedená od roku 1977 nízkonapäťová sieť aj cez dotknutú nehnuteľnosť. Po tom, čo pôvodný žalovaný v I. rade v roku 1996 prerušil a strhol tri polia sekundárneho vzdušného vedenia na dotknutej nehnuteľnosti v dĺžke 100 m a demontoval

dva drevené podporné body, čím bol prerušený prívod elektrickej energie k rodinnému domu v susedstve dotknutej nehnuteľnosti, sťažovatelia žalobcovi neumožnili opravu či obnovenie nízkonapäťového vedenia na dotknutej nehnuteľnosti.

Okresný súd rozhodol o žalobe rozsudkom z 28. marca 2011, ktorý však bol na základe podaného odvolania krajským súdom zrušený, konanie bolo zastavené a vec bola postúpená na konanie a rozhodnutie Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo hospodárstva“). Z dôvodu, že ministerstvo hospodárstva oznámilo svoj nesúhlas s právnym názorom krajského súdu a postúpením veci, rozhodol v tomto spore o právomoc najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Rks 2/2012 z 31. januára 2013 tak, že vec patrí do právomoci okresného súdu.

V ďalšom konaní rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 16 C 201/2004 z 29. júna 2016 tak, že sťažovateľom uložil povinnosť strpieť vstup žalobcu a vjazd jeho mechanizmov na dotknutú nehnuteľnosť s cieľom prevádzky, opravy a údržby nízkonapäťového vedenia vedeného cez túto dotknutú nehnuteľnosť sťažovateľov a v zostávajúcej časti žalobu zamietol.

3. Rozsudok okresného súdu napadli sťažovatelia riadnym opravným prostriedkom, odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a odvolanie odmietol.

O podanom dovolaní sťažovateľov rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol ako neprípustné. Uznesenie najvyššieho súdu bolo právnomu zástupcovi sťažovateľov doručené 4. júna 2018.

4. V petite sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovatelia namietajú porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy a listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru, ako aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa ústavy a považujú rozhodnutie okresného súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za arbitrárne. V sťažnosti sťažovatelia zopakovali svoje argumenty uvedené v dovolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu, pričom porušenie svojich práv odôvodnili tým, že okresný súd postupoval procesne nesprávne pri vykonávaní dôkazov, keď nesprávne presúval dôkazné bremeno neexistencie stavebného

povolenia z roku 1965 na sťažovateľov ako žalovaných. Sťažovatelia sú presvedčení, že stavebné povolenie z roku 1965 na vedenie nízkonapäťového vedenia cez dotknutú nehnuteľnosť nebolo nikdy vydané, nenašlo sa ani v štátnom archíve a žalobca ho v konaní ani nikdy nepredložil a nepreukázal tak vznik zákonného vecného bremena. Všeobecné súdy prijali záver o existencii tohto stavebného povolenia na základe nepriamych dôkazov, pričom z obsahu týchto žalobcom predložených listín nevyplýva žiadna súvislosť so sporným stavebným povolením. Všeobecné súdy svojimi rozhodnutiami „*porušili princíp právnej istoty, pretože priznali ochranu domnelým právam, ktorých domnelosť spočíva v nepriamom preukazovaní existencie administratívneho rozhodnutia štátu*“. Podľa sťažovateľov je pochybné, či nízkonapäťové vedenie bolo vybudované v súlade s vtedy platnými zákonmi, a takýmto zásahom všeobecné súdy zlegalizovali čiernu stavbu.

Rozhodnutia všeobecných súdov by podľa sťažovateľov neobstáli pri teste proporcionality, pretože hrubým spôsobom zasahujú do ich vlastníckeho práva a obmedzujú ho. Podľa názoru sťažovateľov mal okresný súd žalobu zamietnuť a žalobcu odkázať na stavebné konanie a podanie žiadosti o vydanie stavebného povolenia pre líniovú stavbu. Okresný súd však uložil sťažovateľom povinnosť strpieť vstup žalobcu a vjazd jeho mechanizmov na dotknutú nehnuteľnosť, čím obmedzil ich vlastnícke právo. Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy pre obmedzujúci zásah do vlastníctva musia byť kumulatívne splnené štyri podmienky, pričom výrok rozsudku okresného súdu nespĺňa ani jednu z nich.

Obmedzenie vlastníckeho práva sťažovateľov podľa ich sťažnostného tvrdenia nebolo v nevyhnutnej miere, ale v miere, ktorá prekračovala nevyhnutnú mieru. Rozhodnutie okresného súdu nebolo ani vo verejnom záujme. Obsah výroku je totožný s obsahom zákonného vecného bremena, na zriadenie ktorého však súd nemá právomoc, pretože „*súd môže vecné bremeno zriadiť iba podľa § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka. Tým, že toto obmedzenie vlastníckeho práva sťažovateľov bolo uskutočnené v rozpore s § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka. A to rozhodnutím súdu, tak toto obmedzenie vlastníckeho práva nebolo uskutočnené na základe zákona.*“. Výrok rozsudku okresného súdu navyše nestanovuje ani náhradu.

Rozsudok okresného súdu je podľa sťažovateľov v rozpore aj s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd o práve pokojne užívať svoj majetok, pretože k obmedzeniu došlo v rozpore so zákonnými podmienkami.

Sťažovatelia v odôvodnení ústavnej sťažnosti žiadajú aj priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 5 000 € pre každého z nich, odôvodňujúc to dlhodobým vedením sporu, počas ktorého sú vystavení právnej neistote, svojvôli žalobcu a tým spôsobenej psychickej záťaži.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia v petite sťažnosti navrhli, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozsudkom, ako aj postupom najvyššieho súdu a jeho napadnutým uznesením boli porušené ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Taktiež sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a aby priznal ich právnomu zástupcovi trovy konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 389/09, III. ÚS 288/2016).

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

11. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

III.

12. Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovatelia odôvodnili porušenie uvedených práv arbitrárnosťou rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré nesprávne vyhodnotili dôkazy strán sporu, ktoré boli pre vec podstatné, a tiež tým, že spôsob, akým právne vec posúdili, ako aplikovali jednotlivé ustanovenia, na ktorých rozhodnutie založili, bol svojvoľný, popierajúci ich účel a zmysel.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy a listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

13. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne

medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 206/2015).

15. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

16. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, II. ÚS 441/2018).

17. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03,

III. ÚS 209/04, II. ÚS 112/2018). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

18. Krajský súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku, preberúc podstatnú časť argumentácie okresného súdu, okrem iného uviedol:

«Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. účinného v čase rozhodnutia okresného súdu... Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

... Odvolací súd nespochybňuje obsah vlastníckeho práva žalovaných ku KN-E parc. č. [REDAKOVANÉ]. Obmedzenie vlastníckeho práva vo verejnom záujme vyplýva z niektorých zákonov. Tak, ako správne konštatoval okresný súd v napadnutom rozhodnutí žalobcovi (resp. jeho vtedajšiemu právnenému predchodcovi ako energetickému podniku) vydaním povolenia na stavbu vedenia zo dňa 22.11.1965 za podmienok v tom čase účinnej právnej úpravy (§ 22 ods. 3 zákona č. 79/1957 Zb.) vznikli oprávnenia prislúchajúce mu v zmysle ust. § 22 ods. 1 tohto zákona, pričom povinnosť trpieť výkon takýchto jeho oprávnení zo zákona viazne na dotknutej nehnuteľnosti ako vecné bremeno (§ 22 ods. 5 zákona č. 79/1957 Zb.). I keď citovaný zákon v ust. § 22 ods. 3 zánik týchto oprávnení energetického podniku, zodpovedajúcich zákonnému vecnému bremenu spojenému s nehnuteľnosťou, spája s právnou skutočnosťou „zrušenia vedenia“, prirodzene za takúto pozitívnym právom vymedzenú právnou skutočnosť nemožno považovať fyzické odstránenie elektrického vedenia z pozemku žalovaných v dôsledku preukázaného protiprávneho konania keďže v zmysle rímskej právnej zásady „z nepráva nemôže vzniknúť právo“ (ex iniuria ius non oritur), právny stav nikdy nemožno založiť protiprávnym konaním. Oprávnenia prislúchajúce právnenému predchodcovi žalobcu v zmysle vyššie uvedenej

zákonnej úpravy a s nimi spojené povinnosti trpieť ich výkon z titulu vecného bremena, zaťažujúceho dotknutú nehnuteľnosť (a preto všetkých jej vlastníkov), zostali výslovne zachované a nedotknuté i neskoršími zmenami právnej úpravy v oblasti energetiky, citovanými v napadnutom rozhodnutí. Záonné oprávnenia z tohto zákonného vecného bremena spojeného s predmetnou nehnuteľnosťou prislúchajú žalobcovi a s nimi spojené zákonné povinnosti zaťažujú žalovaných v rade 1/ až 4/ ako jej spoluvlastníkov.

S poukazom na... odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu a s prihliadnutím na uvedené zákonné ustanovenia dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie napadnutého výroku rozsudku sudu prvej inštancie, ako je to vyjadrené vo výrokovej časti jeho rozhodnutia (veta prvá). Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalovaní v rade 1/ až 4/ ako spoluvlastníci... sú povinní strpieť vstup žalobcu a vjazd jeho mechanizmov na predmetnú nehnuteľnosť za účelom prevádzky, opravy a údržby nízkonapäťového vedenia vedeného cez túto nehnuteľnosť. Vlastnícke právo žalovaných k predmetnej nehnuteľnosti nebolo v konaní sporné. Správnym je tiež záver súdu prvej inštancie uvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku o tom, že na výstavbu sporného nízkonapäťového vedenia bolo vydané stavebné povolenie, o čom svedčí výpis z indexu stavebných povolení vydaných v rokoch 1958 až 1966 v okrese Žilina, vydaného Ministerstvom vnútra SR, Štátny archív v Bytči, pobočka Žilina, zo dňa 21.05.2010. V zmysle stavebného povolenia vydaného ONV Žilina č Výst. 1989/1965-Gr. zo dňa 22. 11.1965 bola vykonaná stavba - elektrifikácia osád [REDAKOVANÉ] a tiež [REDAKOVANÉ] 1. časť... bola odovzdaná zápisnicou dňa 17.12.1965 a dňa 20.12.1965 Stredoslovenským energetickým zárodom, n.p. Žilina v zmysle § 25 vládneho nariadenia č. 8/1956 Zb. a na základe kolaudačného riadenia udelil prevádzkové povolenie pod č. 608. Žalobca teda v konaní preukázal, že nízkonapäťová sieť vedená cez KN-E pare. č. [REDAKOVANÉ] v kat. úz. [REDAKOVANÉ], miestna časť označená ako [REDAKOVANÉ], bola vystavaná na základe stavebného povolenia vydaného v roku 1965. Sami odvolatelia v konaní uviedli, že žalovaná v rade 2/ [REDAKOVANÉ] a žalovaná v rade 4/ [REDAKOVANÉ] i nebohý starý otec [REDAKOVANÉ] sa stali spoluvlastníkmi predmetnej

nehnuteľností od roku 1969. Žalovaní preto nemohli byť účastníkmi predmetného stavebného konania z roku 1965. Na základe vyššie uvedenej argumentácie a skutkového stavu zisteného okresným súdom je nepochybné, že žalobcovi vzniklo zákonné vecné bremeno v zmysle ust. § 22 ods. 1 a 5 zákona č. 79/1957 Zb. vstupovať a vchádzať vozidlami pri stavbe, prevádzke, opravách, zmenách alebo pri odstraňovaní vedenia na príchodové a priechodové cudzie nehnuteľnosti, ktoré sú vedením priamo dotknuté; odstraňovať a okliesňovať stromovie prekážajúce vedenie. Toto vecné bremeno zoslalo nedotknuté aj po prijatí nového zákona č. 70/1998 Zb. v zmysle jeho prechodného ustanovenia § 42 ods. 2 a tiež zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike v zmysle jeho prechodného ustanovenia...

V konaní bola preukázaná i skutočnosť konštatovaná okresným súdom, o tom, že elektrické vedenie v predmetnom spore v dotknutej časti bolo z pozemku žalovaných odstránené ešte v roku 1996 pôvodným žalovaným v rade 1/... Žalovaní odvtedy neumožnili žalobcovi opravu (obnovu) spornej časti elektrického vedenia na svojom pozemku a v čase vyhlásenia rozsudku okresného súdu na pozemku žalovaných už nezostali žiadne viditeľné známky ani po odstránených stĺpoch z funkčného elektrického vedenia, čo mal okresný súd preukázané obhliadkou na mieste samom dňa 26.05.2016... Skutočnosť, že pôvodný žalovaný v rade 1/... v roku 1996 nelegálne demontoval 4 prepojky elektrického nízkonapäťového vedenia (za čo boli právoplatne odsúdení v trestnom konaní), neznamená, že došlo k zrušeniu tohto vedenia. Tak ako rozhodnutie o povolení na stavbu nízkonapäťového elektrického vedenia, rovnako aj rozhodnutie o jeho zrušení, patrí do rozhodovania správnych orgánov v príslušnom administratívnom konaní. Rozhodnutie príslušného správneho orgánu o zrušení nízkonapäťového vedenia cez KN-E pare. č. [REDAKOVANÉ] nachádzajúcu sa v k.ú. [REDAKOVANÉ] žiaden zo žalovaných v konaní nepredložil. Navyše, ako už bolo konštatované vyššie, ani pôvodný žalovaný v rade 1/... či jeho syn, nie sú a nikdy ani neboli subjektmi oprávnenými zrušiť toto vedenie jeho nelegálnom demontážou. V tomto smere preto odvolací súd vyhodnotil argumentáciu žalovaných v rade 1/ a 2/ len ako účelovú obranu v spore, s cieľom vyhnúť sa zákonnej povinnosti, uloženej im napadnutým rozsudkom. Pre rozhodnutie v tejto veci bolo relevantným zistenie, že predmetná stavba bola v roku 1965 ešte skolaudovaná príslušným stavebným úradom a na základe kolaudačného rozhodnutia bolo právnenému predchodcovi žalobcu udelené prevádzkové povolenie pod č. 608. Za daných okolností sa jedná o legálne obmedzenie vlastníckeho

práva žalovaných vyplývajúce priamo zo zákona, čo správne konštatoval aj okresný súd v napadnutom rozsudku.

Pokiaľ odvolateľky v konaní namietali, že žalobca nepredložil do spisu stavebné povolenie vydané ONV Žilina č. Výst. 1989/1965-Gr. zo dňa 22.11.1965, (vydané za účelom elektrifikácie osád [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), ktoré už nemá po toľkých rokoch k dispozícii, aj túto ich námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Existenciu stavebného povolenia žalobca preukázal v konaní viacerými listinnými dôkazmi citovanými v odôvodnení napadnutého rozsudku.

... Žalobca v konaní tvrdil a preukázal existenciu sporného stavebného povolenia i zrealizovanie predmetnej stavby, ktorá bola následne riadne skolaudovaná, čím vyvrátil tvrdenia žalovaných o tom, že sa z jeho strany jednalo o čiernu stavbu.

... Okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 132 O.s.p. účinného v čase rozhodnutia okresného súdu, (aktuálne sú kritériá hodnotenia dôkazov predmetom úpravy § 191 ods. 1 CSP), súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle... aj správne a presvedčivo odôvodnil.»

19. Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľov, podľa ktorej krajský súd v napadnutom rozhodnutí dôsledkom nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov a nevysporiadania sa s ďalšími podľa ich názoru pre rozhodnutie podstatnými okolnosťami dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Krajský súd prevzal podstatnú časť odôvodnenia z rozsudku okresného súdu, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil, a zároveň sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal aj so všetkými podstatnými odvolacími námietkami. Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je presvedčivé a zrozumiteľné a konanie nevykazuje znaky podstatných pochybení procesného charakteru. Skutočnosť, že

sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

20. Napokon podľa názoru ústavného súdu už okresný súd dal jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky skutkovo (ako aj právne, pozn.) relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď, berúc do úvahy všetky podstatné okolnosti prípadu, ustálil, že predmetom sporu dotknutá časť vzdušného nízkonapäťového vedenia cez dotknutú nehnuteľnosť v spoluvlastníctve sťažovateľov bola zriadená na základe stavebného povolenia z roku 1965, a teda, že oprávnenia prislúchajúce právnomu predchodcovi žalobcu v zmysle zákonnej úpravy [zákon č. 79/1957 Zb. o výrobe, rozvoje a spotrebe elektriny (elektrizačný zákon) v znení neskorších predpisov, pozn.] a s nimi spojené povinnosti strpieť ich výkon z titulu zákonného vecného bremena, ktoré zaťažuje dotknutú nehnuteľnosť a všetkých jej vlastníkov, zostali výslovne zachované a nedotknuté aj neskoršími zmenami právnej úpravy v oblasti energetiky.

21. Ústavný súd sa nestotožnil ani s jednou z ďalších námietok sťažovateľov, že všeobecné súdy v rozpore so svojou právomocou rozhodli výrokom (povinnosť strpieť vstup žalobcu a vjazd jeho mechanizmov na dotknutú nehnuteľnosť, pozn.), ktorý je svojím obsahom totožný s obsahom zákonného vecného bremena, a teda v rozpore so zákonom č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) zriadili vecné bremeno.

22. Podľa § 123 Občianskeho zákonníka je vlastník v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

Podľa § 151n ods. 1 Občianskeho zákonníka vecné bremená obmedzujú vlastníka nehnuteľnej veci v prospech niekoho iného tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Práva zodpovedajúce vecným bremenám sú spojené buď s vlastníctvom určitej nehnuteľnosti, alebo patria určitej osobe.

Podľa § 151n ods. 2 Občianskeho zákonníka vecné bremená spojené s vlastníctvom nehnuteľnosti prechádzajú s vlastníctvom veci na nadobúdateľa.

Podľa § 151o ods. 1 prvej vety Občianskeho zákonníka vznikajú vecné bremená písomnou zmluvou, na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, schválenou dohodou dedičov, rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona.

Podľa § 151p ods. 1 prvej vety Občianskeho zákonníka vecné bremená zanikajú rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona.

23. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 79/1957 Zb. o výrobe, rozvode a spotrebe elektriny (elektrizačný zákon) v znení neskorších predpisov prislúcha energetickým podnikom oprávnenie:

a) stavať a prevádzať na cudzích nehnuteľnostiach v rozsahu vyplývajúcom z povolenej stavby elektrické vedenie, ako i malé stanice do rozlohy 30 m², s príslušenstvom (ďalej len „vedenie“), najmä zriaďovať na nehnuteľnostiach podperné body, prepnúť nehnuteľnosti vodičmi a umiestňovať v nich vedenie;

b) vstupovať a vchádzať s vozidlami pri stavbe, prevádzke, opravách, zmenách alebo pri odstraňovaní vedenia na príchodové a priechodové cudzie nehnuteľnosti, ktoré sú vedením priamo dotknuté;

c) odstraňovať a okliesňovať stromovie prekážajúce vedeniu (§ 23 a § 24).

Podľa § 22 ods. 5 uvedeného zákona povinnosť trpieť výkon oprávnení uvedených v odseku 1 viazne na dotyčnej nehnuteľnosti ako vecné bremeno.

24. Podľa prechodného ustanovenia § 42 ods. 2 zákona č. 70/1998 Z. z. o energetike a o zmene zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam, ako aj obmedzenia ich užívania, ktoré vznikli pred účinnosťou tohto zákona, zostávajú nedotknuté.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý nadobudol účinnosť 1. septembra 2012, môže držiteľ povolenia v elektroenergetike alebo ním poverená osoba v nevyhnutnom rozsahu a vo verejnom záujme vstupovať na cudzie pozemky a do cudzích objektov a zariadení v rozsahu a spôsobom nevyhnutným na výkon povolenej činnosti.

25. V posudzovanom prípade ide o zákonné (legálne) vecné bremeno, ktoré je inštitútom *sui generis* a patrí do okruhu verejného práva. Podstata zákonných (legálnych)

vecných bremien spočíva v tom, že ide o verejnoprávne obmedzenie vlastníckeho práva, teda vymedzenie obsahu vlastníckeho práva prostredníctvom predpisu verejného práva. Tieto zákonné vecné bremená predstavujú verejnoprávne obmedzenie vlastníckeho práva v nadväznosti na § 123 Občianskeho zákonníka, ktorý limituje oprávnenie vlastníka „medzami zákona“. Obsahom zákonných vecných bremien je najmä právo zriaďovať na cudzích pozemkoch rôzne siete, vstupovať na cudzie pozemky s cieľom údržby týchto sietí a pod. Jedným z charakteristických znakov tzv. legálnych vecných bremien je, že ich režim sa riadi vždy podľa predpisov, ktoré boli platné ku dňu ich vzniku. Napriek skutočnosti, že nový zákon ruší zákon predchádzajúci, zostávajú ustanovenia predchádzajúcich zákonov upravujúce oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam prostredníctvom spätného odkazu stále aplikovateľné (rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 3 Co 43/2008). Aj ústavný súd Českej republiky v jednom zo svojich nálezov (Pl. ÚS 25/04) konštatoval, že *„Občianske právo definuje vecne bremeno jako právo někoho jiného než vlastníka věci, které ho omezuje tak, že je povinen něco trpět, něčeho se zdržet nebo něco konat. Tzv. zákonná věcná břemena tento charakter mají také.“*

26. V danom prípade považuje ústavný súd za preukázané, že všeobecné súdy nerozhodovali o zriadení vecného bremena, ale tým, že považovali za preukázané, že toto zákonné vecné bremeno vzniklo a stále trvá, na základe žalobného petitu rozhodli o povinnosti vlastníka ako povinného z tohto vecného bremena strpieť úkony, ktoré v zmysle príslušných právnych predpisov stále sú oprávnením žalobcu ako oprávneného z tohto zákonného vecného bremena.

27. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 od. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

**K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy
a listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru
napadnutým uznesením najvyššieho súdu**

28. K namietanému porušeniu označených základných a iných práv uznesením najvyššieho súdu malo podľa sťažovateľov dôjsť tým, že najvyšší (dovolací) súd napriek sťažovateľmi vytýkaným vadám a nesprávnostiam napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorých videli naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 431 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, ich dovolanie ako neprípustné odmietol.

29. Ústavný súd preskúmal aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

30. Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol:

«Žalovaní 1/ až 4/ namietajú porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov...

Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní... Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť návrhom uplatneného nároku.

Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol...

... Podstatná časť námietok žalovaných 1/ až 4/ sa týka nie procesného postupu, ale právneho posúdenia veci. Najvyšší súd už ale podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením...

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania. Žalovanými 1/ až 4/ vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia veci nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď judikát R 24/2017).

Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaných 1/ až 4/ nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Vzhľadom na to ich dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.»

31. Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne. Právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo vo vzťahu ku všetkým námietkam sťažovateľov. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľov odmietnuť ako procesne neprípustné. Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľov.

32. Ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil odmietnutie dovolania sťažovateľov, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade jednoduchého práva, ktorý by popieral jeho účel a zmysel, a nezistil teda príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľov a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o ich dovolaní.

33. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľov po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

**K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok
podľa čl. 20 ods. 1 ústavy**

34. Sťažovatelia tiež namietajú, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Vychádzajúc z odôvodnenia sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia namietajú porušenie ich základného práva vlastníť majetok v priamej príčinnej súvislosti s porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. ako dôsledok ich porušenia. Za týchto okolností, ak ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy a listiny, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru, nemožno uvažovať ani o porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

35. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľov po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

36. Nad rámec k tomu ústavný súd ešte poznamenáva, že ďalšími námietkami sťažovateľov uvedenými v sťažnosti sa už bližšie nezaoberal z dôvodu, že údajné namietané porušenie práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uvedené v sťažnosti nie je zdôvodnené a navyše nie je premietnuté ani v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde). Súc viazaný petitom sťažnosti, považuje ústavný súd namietané porušenie tých práv, ktoré sťažovatelia nepremietli do petitu vo vzťahu ku konkrétnemu porušovateľovi, len za súčasť ich právnej argumentácie.

37. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov (zrušenie napadnutých rozhodnutí, priznanie trov konania) v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. novembra 2018